

Els flamencs aliats dels catalans contra Espanya

written by Llorenç Prats | 11 de març de 2021

El president flamenc Jan Jambon s'ha convertit en un maldecap pels espanyols. Ha anunciat que demanarà explicacions a l'ambaixada espanyola a l'estat belga (està comodí al servei dels interessos francesos, segons molts historiadors) sobre la situació dels presos polítics catalans, encara actualment.

En el seu moment aquesta mandatari europeu també va criticar obertament com es feia caure i s'inhabilitava el MHP Quim Torra, com a president de la Generalitat de Catalunya. I en tota la resta de casos que també s'ha pronunciat en públic sobre l'afer català ho ha fet emparant-se en la necessitat de respectar els drets fonamentals i les llibertats públiques.

Europa, com espai de convivència, ha manifestat el senyor Jambon, necessita "més diàleg". Hi ha afers, segons el seu parer, que un club d'estats, com la Unió Europea, no pot solucionar pacíficament sense obrir-se més i millor a la realitat ("el diàleg"). I aquesta realitat, és la presència reiterada i permanent de nacions sense veu pròpia dins d'Europa com Flandes o Catalunya.

Jan Jambon, en contra del que algunes crítiques espanyoles, interessades, volen fer veure, per la seva pertinença política al grup centrista N-VA, argumenta les seves pretensions sobre la base dels drets polítics i socials dels flamencs. Per ell, és "la manera més eficaç de millorar Europa i les seves institucions", si és el cas. Aquest polític està al davant d'un col·lectiu de prop de 7 milions de persones amb una llengua i un territori ben definits. Segueix un model semblant al dels catalans quan clamen per la seva independència nacional per les vies democràtiques que les lleis permeten.

Com han explicat els portaveus de la seva formació, N-VA,

l'evolució cap un sistema federal passa per la realitat històrica del seus territoris. Una "democràcia federal", expliquen, ha de partir dels territoris amb identitats i projecte propis. I Catalunya, amb la suma dels Països Catalans, és un cas clar. Com ho és Flandes. Tanmateix, ni l'estat belga ni l'espanyol ho articulen en el seu sistema constitucional de forma clara, amb més autonomia política i descentralització administrativa. La constitució espanyola, per exemple, esmenta les nacionalitats com a parts fonamentals de l'estructura de l'estat però ni les enumera ni els protegeix. Expliquen, per tant, "hi ha una problemàtica compartida".

El criteri flamenc, sense renunciar a la independència, passaria per deixar en mans de l'estat belga només, estrictament, els afers de defensa i els afers diplomàtics. Una evolució que ara mateix impedeixen, en paraules seves, "els parlants en llengua francesa" de Bèlgica, com a tret evident d'una comunitat que no pot compartir les seves aspiracions més bàsiques.